

Konečnááá 2012

aneb

... vzhůru do zvěřince...

Konečnááá

15. - 17.6.

Proč konečná? No, vlastně nevím. Nějak mě to při tvorbě kalendáře napadlo a během výpravy se to ukázalo jako více než trefné. Především se to týká stroje, na kterém jede Lenka. Má jej zapůjčený ze zásob Hells. Jde o Olpran – Lucky. Ano, ten Lucky, který kdysi, cca v roce 2004 přivlekla Hanka. Již tehdy měl najeto a navíc byl bouraný. Tak dnes vyjíždí na svou poslední, tedy konečnou cestu. Ještě před srazem, když jsme s Lenkou jeli nakoupit, nepodařil se jí manévr nájezdu na chodník a tak celkem plynule narazila do obrubníku. Ona málem spadla, v kole to žalostně zachrupalo. Teprve mnohem později jsem přišel na to, že se jí povedlo strhnout závit na hlavovém složení. To samozřejmě začalo vrklat a radikálně se snížila stabilita celého kola. Sraz je na Vršovickém nádraží v 19 hodin. Na místě jsme tři. Michal, Lenka a Dig. A kam že to jedeme? Máme namířeno na Tábořsko. Pojedeme navštívit Žanetu a její kozy (prý bude možné si je pohladit) a taky velbloudy, lamy a další zvěřinec. Do plné sestavy chybí jen Standa, který díky své pracovní době a morálce má možnost jet po vlastní ose. Touto dobou už bude někde nedaleko Tábora.

Vlak přijel přesně, pro přejezd na nástupiště jsme použili přejezdy, nakládka proběhla na výbornou, místa k sezení máme také a tak vzhůru...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	855	0	0	24

Cesta samotná probíhala v klidu a celkem svižně. Za zmínku stojí to, že Michal vyzkoušel nákup jízdenky přes internet. Prý to má fungovat tak, že vyplní formulář a buď jej vytiskne a pak to funguje jako normální jízdenka, nebo jej přehraje (případně jej vyplní přímo) do elektronického zařízení, telefon, tablet notebook a jiná. Průvodčí by měl aktivovat čtečku a oskenovat obrazovku tohoto zařízení. Michal má s sebou oboje. Máme štěstí na průvodčího, který je na tyto novinky zvědavý. Zatím to prý zná jen ze školení a v praxi to ještě nepoužil. A tak než se vybavily formality ostatních spolucestujících, Michal nažhavl svůj přístroj a společně to vyzkoušeli. Fungovalo to. Případalo mi, že víc nadšenější je průvodčí.

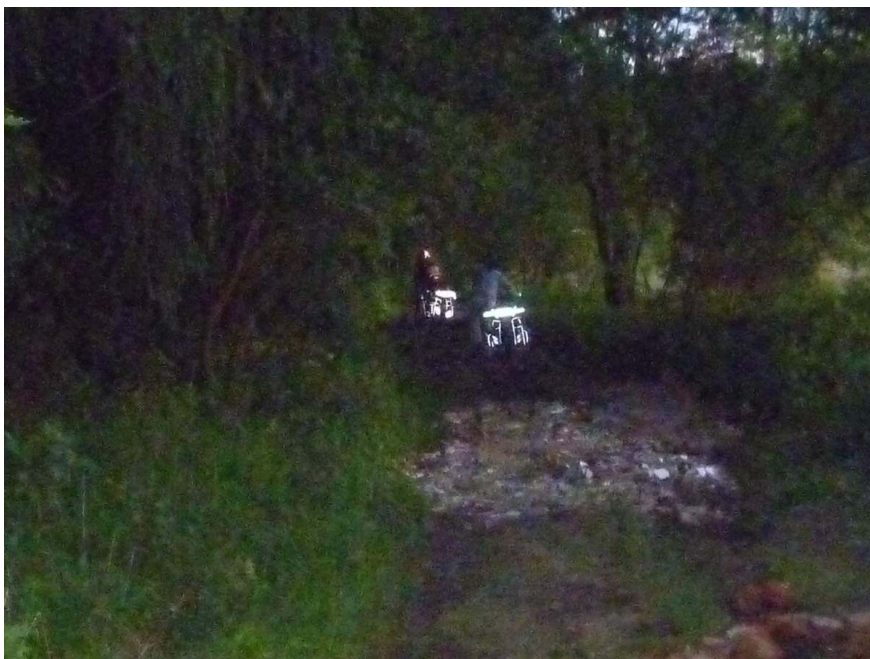
Dále byla cesta naprosto pohodová. Také opuštění vlaku proběhlo v naprostém pořádku. Jediná skvrna byly schody do podchodu a zejména ty z podchodu.

Před nádražím na nás čekal Standa. Výborně, i tohle vyšlo. Pak nastala bitva o navigování. Přesněji Michalova navigace se rozhodla, že nás provede širokým okolím. Standova mapa vyprávěla něco o hlavní silnici. Tak nic, pojedeme podle mojí paměti.

A jedééééém. Přes nádražní most a hned za ním na CT 1174. Ta nás vedla velmi pěkně a dost rychle. I Lenka je překvapena přejezdovou rychlostí 20 a více. A to teď ví, že palubní přístroje nekecaj, protože má hned vedle paluby namontované nové zařízení, které testujeme, tak to vidí dvakrát.

Cesta pokračuje zdárně a pohodově. Ale všeho do času. Michal vymyslel zkratku. Pravda, tentokrát je kratší, ale terén je hrozný. Bahno, kaluže, zásypy z tašek, cihel a jiného svinstva. Do toho se stmívá.

Po asi kilometru je konec a jede se po asfaltu. Akorát trochu po hlavní. A nastaly potíže. Lenka křičí, že je něco špatně se sedlem. Dobrá, budeme štelovat. Napotřetí v pořádku. Akorát po pár stovkách metrů se něco stalo a sedlo se hnulo. A na potíže je zaděláno. A tak štelujem, popojíždíme a zase štelujem a to tak dlouho až se mi těsně před vjezdem do Záhostic povedlo utrhnout štelovací šroub. A je to. Hmm... Konečnááá. Takže všechno sundat, Mašinku upravit tak, aby na ní mohla jet. Lenka a na troskách bez sedla pojedou já. Jsme asi 300 metrů od cíle.

Za pár minut vjíždíme do statku. Už na nás čekají. Paráda. Přivítání, uložení kol, ubytování a přátelské posezení. Během něj vyšlo najevo, že jim tu někdo krade naftu ze strojů. A proto mají bezdrátové infrakamery. A tak kolem půlnoci najednou mužská část ozbrojená vším, co bylo po ruce, vyrazila do tmy. Žaneta přinesla notebook, kam se sbíhají obrazy z kamer, a jali jsme se studovat záznam. Avšak na nic jsme nepřišli. Také místní domobrana se vrací bez úlovku.

Krátce před jednou hodinou jsme to rozpustili a šli složit své kosti do jurty. Ano, do jurty. Taková ta kulatá věc na bydlení, co jí používají v Asii, zejména v Mongolsku. Zalezli jsme a konec.

V noci byl trochu kravál. Žaneta nás upozornila, že zvířata někdy dělají rámus, ale tohle je nezvířecí zvuk. Aha, Michal. Spí velmi hlasitě. Naštěstí to Standa nějak pořešil a bylo to.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Záhostice	45.6	869	14,1	12,7	23 - 13

Ráno 16.6. sobota

Probudil jsem se vedrem před osmou hodinou a hned po návštěvě rohu se věnuji zvířatům.

A pak těm, co vstali po mně. Je nádherný den, slunce připaluje a zdá se, že předpověď 30°C vyjde.

Za nějakou chvíli začali vylezát ostatní. Proběhlo přestrojení do denního a přivítání s místními. Ani zvířata nepřišla zkrátka. Jednak byla omuckána a jednak jim bylo naspáno.

Pak jsme se připojili ke snídani a samozřejmě i k povídání, vyprávění až kecům. Je vedro.

Krátce na to proběhla oprava Lenčina kola a jeho testy. A to už je tu hlavní program - venčení dravé zvěře. no, dravé... Prostě jsme vyfasovali každý jednu lamu, dostali za úkol zbavit její srst čurbesu, Žaneta jim dala vodítka a šli jsme.

Ta moje se jmenuje Emily. Je mladá a vysoká jako já. Tedy si hledíme z oka do oka. Je skvělá. A co oceňuji, snadno ovladatelná. Stačí jí naznačit pomocí vodítka směr a ona se bez protestů vydá v tu stranu. Jdeme po kraji silnice, pálí slunce, je vedro, projíždějící řidiči z nás mají haló. Emily se trochu bojí aut. Ale stačí ji vzít nakrátko, přitisknout si její krk k tělu a ona se zklidní a je zase v pohodě. Po několika průjezdech se aut už tolik nebojí. Zato když se jí něco nezdá, tiskne se ke mně. Chvilka mám strach, že to neustojím. Odbočili jsme ze silnice na cestu a povolili lamám vodítka. Jenomže... Jsou tu ovce, a když jedna zabečela, lamy málem vyletěly na okolní stromy. Takže znovu na krátko a uklidňovat. Pak zpoza jednoho plotu zřval pes. To jsem se lekl i já. Emily úplně zkoprněla, a když jsem nabral rovnováhu, teprve chtěla jancit. Byl jsem rychlejší. Přitiskl jsem ji k sobě a začal jí promlouvat do ucha v tom smyslu, že to pako, co řve jak protržený, je úplně blbej čokl, a že sem za námi nemůže. Naslouchala mi, ale nezdálo se, že by mi nějak extra věřila. Ale stála klidně. Pak jsme pokračovali. A tak jsme šli pěkně v houfu, Emily byla skoro pořád na volno, seznámil jsem ji s malotraktorem, s motorkářem, s cyklistou a houfem turistů. A to už jsme byli u jedné z atrakcí dnešního výletu. Jde o vilu Františka Bílka. Zaparkovali jsme zvířata k lavičkám

a šli si to dílo prohlédnout. Pěkně...

Venku u laviček je skrumáž. Jsou tam hlavně děti a trochu bázlivě hladí lamy. Žaneta, jako správná managerka rozdává vizitky a láká také na velbloudy.

Každý jsme uchopili vodítko přiděleného zvířete a pokračujeme ve venčení. Trochu potíže má Michal. Hned od počátku se jemu přidělená Fany tváří vyloženě odbojně a vůbec se jí procházka nelíbí. Projevuje se to tím, že kolem Michala různě krouží, prudce vyráží nepředvídatelným směrem, snaží se kopat a tak podobně. Výsledek je, že je Michal krátce po zahájení procházky značně vysílen a trochu i znechucen. Žaneta zasáhla v tom smyslu, že si s ním vyměnila zvíře. Na nepřizpůsobivosti Fany se nic nezměnilo, ale Michal

ma' ted' klidnějšího partáka. Je to Toník. Úplnej mlad'as, všeho se leká, ale dá se s ním vyjít.

Pokračujeme v cestě. Jdeme kolem rybníka, kde mají rybáři závody v chytání ryb, na místní hřbitov, kde má několik velmi zajímavých soch Fr. Bílek. Procházíme lesem, přecházíme hlavní a u domků se najednou Fany zhroutila. Naprosto nekoordinovaně se sesunula na zem, natáhla krk, zaklonila hlavu a šly jí oči v sloup. Nějak mám pocit, že to není dobře. Standa přispěchal s myšlenkou, že je třeba dát lamě napít. Dal svou vodu a já se Žanetou jsme se pokusili realizovat nápad. Avšak Fany rychle pochopila, co se chystá, zvedla se na kolena a vodu prudce odmítla. Žaneta jí aspoň polila čumák a vodu po něm rozpatlala. Fany po chvíli byla zase ochotná pokračovat v chůzi. Bohužel ve svém rytmu. Tedy pokusy o zbavení se ohlávky, vodítka i Žanety. V nejužším místě cesty padla na kolena a zatarasila ji. Ostatní zvířata zastavila, ale to byla jediná reakce. Žaneta chvíli počkala, pak zacukala vodítkem a šlo se dál. A to až k mostu, kde je lávka přes potok. A taky brod. Tam chtěla Fany zchladit a všem lamám dát napít. Tak ne. Lamy o vodě nechtějí ani slyšet a mají tendenci se cpát na lávku. Fany průchodu vodou neutekla. Ale pokusila se vodu přeskočit. Asi by se jí to i povedlo, ale Žaneta byla rychlejší. Trhnutím za vodítko změnila směr skoku a zvíře dopadlo do vody. Ani okamžik neváhalo a chtělo z ní ven. Avšak sevření vodítka je nekompromisní. A tak se Fany aspoň vydala pod lávku. Mezi tím se ostatní lamy připravovaly na průchod brodem. Ani jim se nechtělo. Ale musely...

Kousek do kopce a jsme na hřbitově. Zaparkovali jsme lamy

a šly se podívat na ten zázrak... Ano, opravdu pěkné.

A je tu čas návratu. Stejnou cestou jsme sešli k potoku. Potřeboval jsem si vysypat kamínek z boty a tak jsem s Emily zastavil u lavičky. Ta, když viděla, že stádo odchází bez ní, začala být zoufalá. Dokončil jsem operaci a urychleně jsme následovali stádo. Udělal jsem tu chybu, že jsem ji nechal na dlouhém vodítku a umožnil jí rozeběhnout se. Stal se ze mě vlečený lyžař. Jel jsem po botách a modlil se, aby nebyl v cestě nějaký klacek, nebo kořen. Dobrý. Jsme u stáda. Znovu zdoláváme vodní tok. Tentokrát ovšem po lávce. Lamy se k tomu staví vyložené kladně.

Ještě nějakou dobu jsme šli po stejné cestě jako sem

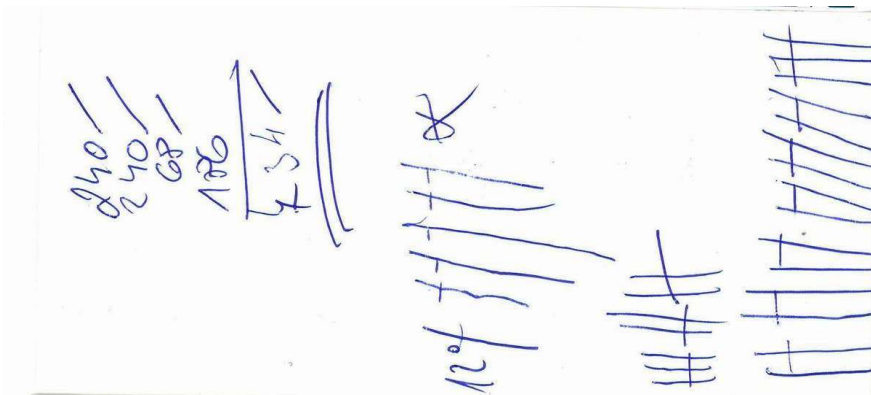

a Žaneta rozhodla, že Fany a Toníka pustíme z vodítek. To byla neuvěřitelná změna. Obě zvířata okamžitě zklidněla a v pohodě šla s první lamou. Taktó v pohodě jsme došli až nad domovský statek, kde na pastvině stály dva koně. Žaneta jednoho přivábila. Je úžasný. Vzrostlý, černý a má nádherný krok. Podplatila ho granulkou a kůň se měl k tomu, že dál půjde s námi. Zabránil mu v tom ohradník.

Sešli jsme na silnici. Cestou jsme minuli barák se psem. Emily se jen po něm ohlíдела, krkem se o mě otřela a čokla si dál nevšímala. Po silnici jsme došli na odbočku ke statku a pak v pohodě až k výběhu. Za odměnu dostala zvířata volno na trávě mimo výběh. Tak jo, bylo to fajn a zajímavé.

Akorát už před dávnem minul čas oběda. A dlužno přiznat, že bych opravdu něco k jídlu snesl. Což pozoruji i u ostatních, jak pokoutně něco zobou. Tak tedy kola, nasedat jedeme na projížďku. Začneme v Chýnově v restauraci, potom pojedeme do jeskyně, a když budeme stíhat, tak na hrad Choustník.

Oběd proběhl v poklidu a nebyl špatný.

Ale po něm Standa prohlásil, že ho víc zajímá hrad, než díra v zemi. Lenka se tváří, že s ním souhlasí. Dobře, pojedeme na hrad.

Jen jsme vyšli z lokálu, pustilo se do nás vedro. Je 16 hodin a na palubě mi to ukazuje 34°C. Tak předpověď vyšla. Jedeme. Navigace se chopila Michalova GPS krabička. A vedla nás dobře. Jedeme vedrem zvlněnou krajinou s převahou do kopce. Lenka vypráví spoustu věcí, mezi jiným i o tom, že nechce kopec. A tak jsme za hodinu pod hradem. Zahájili jsme poslední stoupání lesní rozbitou cestou hodně nahoru. Asi 100 metrů od hradu jsme zavezli kola do křoví a pokračovali v chůzi na lehkou. Směrem dolů šel nějaký kluk a paní. Kluk nás informoval, že jdeme pozdě a doložil to tím, že prý právě uzamkl hradní bránu. Aha, paní kastelán. Hmm, blbý. Ale když už jsme tady, podíváme se aspoň k bráně. Kluci šli napřed. A za chvíli se vraceli. S Lenkou jsme došli až nahoru. Jo, pěkný, zavřený, pár fotek a jdeme dolů.

I my jsme potkali nějaké dva kluky, kteří se ptali na otevřenost a zda stojí za to, se plahočit až nahoru. Začali jsme jim barvitě líčit, jak je to tam úžasné, a že je to už jen kousek odtud.

Kečá... (řekf, že to za moc nestojí...)

Leg.

Neodolali a šli nahoru. My jsme vyzvedli kola z lesní úschovny a jali se sestupovat. Na napojení na asfalt na nás čekal Michal se Standou a pak jsme společně dojeli do Choustrníka do hospody. Tam jsme chvíli poseděli, osvěžili se a vydali se do Záhořtic. Cesta teď byla hlavně dolů. Jelo se dobře. Ani Lenka moc neprotestovala. A tak jsme za půl hodiny na statku. Zaparkovali jsme kola, provedli příjezdová opatření, proběhli sprchou a je tu poslední dnešní program - společný oheň s cmuděním uzenin. Pánové ještě autem dojeli pro pivo a pak byl naprosto pohodový večer. Postupně se k nám přidávalo osazenstvo podle toho, jak dokončovalo dnešní práci, a byla pohoda.

Krátce po půlnoci proběhlo bojové rozdělení. Jde o to, že vše nasvědčuje tomu, že právě dnes bude statek cílem nájezdu zlodějů pohonných hmot. Nás, jako hosty, z hlídek vynechali, ale dali nám instrukce, že kdyby se cokoliv šustlo, je máme volat.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Záhostice	62,9	894	25,8	13,7	33 - 13

Ráno 17.6. neděle

Vstali jsme v osm. Nic se nešustlo. Tím odpovídám na otázku „Jak jste vyspali?“ Nejlépe, jak to jen bylo možné. Hned jsme sbalili a připravili se na přesun k místu snídání. To se nachází na prostorném dvoře hned u vjezdu. V této podobě je úplně šílené. Ale místní to tam mají rádi, a jak jsem tak vypožoroval, odehrává se tam většina „výrobních porad“ i jiných pokeců.

Snídaně proběhla znamenitě.

Kromě dobrého čaje jsme dostali i zdejší úplně čerstvé mléko. Velmi dobré. A sotva skončila tato atrakce, je tu další. Bohužel již poslední. Povození na velbloudech. Co k tomu dodat? Kromě mě jsou všichni poprvé v bezprostřední blízkosti dvouhrbých plyšáků. Pravda, teď zrovna přezouvají plyš a než je Žaneta osedlá, je třeba je řádně vyčesat.

Projížďky jsou sice krátké, ale zato po farmě a i s Žanetiým výkladem. Jako třeba: „... projíždíme kolem velkovýběhu s prasátky, vlevo vidíte naskládaný železný šrot, vpravo odstavený traktor a to zelené před námi je vloni zapomenutý sběrač sena....“

A tak nám ten pobyt zde pěkně končí. Musím přiznat, že místní obdivuji. My, z metropole to máme fakt lehčí...

A konec je tu. Loučíme se a odjíždíme. Je půl jedenácté, lehce pod mrakem, ale horko. První část je stejná jako včera. Dojeli jsme na náměstí v Chýnově. Odtud už je to jinak. Míříme na Mladou Vožici. Odtud pak chceme do Jankova na oběd a dál do Benešova na vlak. Tolik myšlenka. Krátce po výjezdu z Lenky vypadlo, že jí přepadly zdravotní potíže. To je nemilé, protože jede pomalu. Co se dá dělat. Posílám kluky, ať si jedou podle sebe. My s Lenkou dokončíme výpravu, jak to půjde nejlépe.

Ještě než jsme se rozloučili, uspořádali jsme sklizeň třešní. A nebyli jsme sami. Vítr tady rozlomil třešňový strom. Ulomená část padla na kraj silnice. A kromě nás na to přišli i místní. Oni na to mají košíky, my jen tlamičku.

No a to je poslední společný okamžik. Pak pokračujeme každý svou rychlostí.

Vysvitlo slunce, vítr přichází z protisměru, není si nač ztěžovat. A tak projíždíme vlnkovatou krajinou, s převahou dolů. Lenka se sice nezdrzuje projevů nevole při přejíždění kopečků, ale začínám mít dojem, že to k ní tak nějak patří...

Je horko. Po několika výjezdech vzhůru i krásných sjezdech dolů se ocitáme v aleji, na jejímž začátku je varovná cedule, že „Naše lípy v sebeobraně rozmlátí vaše vozidlo“. Odtud je to do kopce. A je tu zase Konečnááá. Lence se rozpadlo řazení. Využívám toho, že si vyžádala odpočinek a zase jsem to pro dojetí sdrátoval.

Pokračujeme ve zdolávání kopečka. Zaujala mě v našem směru dopravní značka slepá ulice. To by mě zajímalo, jak může být slepá. Nahoře na vršku je hlavní silnice a k hospodě v Jankově zbývá něco přes kilometr. Tedy UHÝBAT SE NEBUDE!!! I kdybychom to měli objet přes pole, pojedeme tudy.

Až na výjezd na hlavní není ani stopy po příčině sleposti silnice. Po nájezdu na ni už tomu rozumím. Ta hlavní tu víc není, než je. Povrch je místy odbagrován až na šterkové lože. Ale nikdy napříč, ve všech případech podélně. A tak můžeme se zvýšenou opatrností, za stálého klíčování, pokračovat v jízdě.

A jsme v Jankově. Hurá!!! Bude oběd. Najíždím na návis k budově s hospodou. Aha, tak ne. Všechno je jinak. Budova je pod lešením a zabalená do juty. A co hůř, hospoda nefunguje. No, to je teda Konečnááá!!!

No nic, sedli jsme si na lavičku v parčíku a pustili se do plnění nouzových zásob v báglech. A docela nám to šlo.

Po půlhodině pokračujeme v cestě. Začínáme ostře dolů. Zhruba kilometr to jede jako blesk. Pak začíná vlnění. Docela sjízdné. Projeli jsme Pičín, což se Lence velmi líbilo. Ne ten průjezd, ale ten název. Pamatuju si, že tu bývala hospoda. Dokonce jsme tam i jednou jedli. A teď jsme ji našli. Vypadá dobře, zvenku upravená, má jen jednu vadu. Otevřeno mají od 19ti hodin. Nějak mám pocit, že tu čekat nebudeme. Měli bychom fakt dlouhou chvíli.

Pokračujeme dál. Za dvě vesnice je malé stoupání. Lenka prohlásila, že potřebuje odpočinek a také roh. Mně se jí vybrané místo nelíbí. Jedu ještě kousek dál a používám si vlastní roh. Chvilí čekám na Lenku a nic. To už je nějak dlouho. Že by mě minula? No, popojedu na horizont a podívám se po ní.

Aha, nebude to jen tak. Jsou tu zatáčky a kopec dolů. Jestli dojela až sem, tak už jí nedohoním. Tak vpřed. Upaluju dolů. A jsem v Popovicích. No a teď kam. Jela na Benešov, nebo na Postupice? Nebo že by mě nepředjela? Nic. Použiju telefon.

Tak je přede mnou a odbočila od Benešova. Dohodli jsme se, že na mě počká. Za pár minut jsem u ní. Vysvětlili jsme si, že jí zůstal v paměti název této vesnice ze zadání před pěti kilometry, kde to měl být orientační bod na silničních cedulích. O nic nejde. Budeme pokračovat tudy.

Dojeli jsme do Postupic a hele, hospoda. Odpočineme si, napijem se, zkusíme nějaké jídlo... Po zaparkování kol na dvoře a vstupu do lokálu je všechno jinak. Obsluhují tu Vietnamci. Taky výběr tomu odpovídá. Lenka nutně potřebovala polévku. Nedokázali to. Z ostatního jsem si vybral smažený sýr. Teprve po ochutnání jsem si připustil, že jde o mikrovlnkovou verzi prodávanou v polotovarech. No, nevdá.

Dojehl jsem a jedeme dál. Pořád svítí slunce a je velké teplo. Krajina kolem je vlnkatá. Lenka by jistě prohlásila, že je plná kopců. Proto ji raději nepustím ke slovu. Všude bují léto, na polích zvolna zraje kde co... Jedeme po vedlejších a je pohoda. Pak jsme přijeli na hlavní a pohoda pokračovala. Navzdory nedělnímu odpolední je provoz minimální. Co je podstatné, silnice je až do Benešova, tj. 5 kilometrů, podle cedulí, jen z kopce. Nádherně to upaluje. Lenka se drží do metru za mnou a využívá jízdu v závětrří. Díky tomu se drží naše rychlost na třicítce. Až na kraj města. Tady je svah o něco prudší a tak jsem zalehl do řídítek. A výsledek se dostavil. Okamžitě jsem zrychlil a Lenka zpomalila. A to všechno aniž bychom cokoliv udělali.

Nechal jsem Mašinku dojet kam ji setrvačnost vyvezla a zajel do stínu. Lenka přijela za tři minuty. Takový rozdíl udělal můj předklon...

Podmalu postupujeme městem k nádraží. Je mi to docela líto, že už končíme. Rozhodně mám na to dojet do Prahy. Lenka ovšem ne. Asi by dokázala pokračovat a někde dál nasednout na vlak, ale to by bylo zbytečné mrhání její energií.

Dojeli jsme před nádražní budovu a já šel zařídit formality. Máme štěstí, vlak jede za 15 minut. Lenka velmi touží po pizze, kterou mají přes ulici. Byla velmi zklamaná, když jí řekli, že bude až za deset minut.

Podchodem jsme vyvlekli kola na nástupiště. Máme čas. Lence to nedalo a vypravila se ještě jednou pro pizzu. Vrátila se i s ní, přesněji s její čtvrtkou přesně ve chvíli, kdy přijel vlak. Je třeba sebou hnout. Od doby, kdy šla ulovit požer sem najelo hejno cyklistů. Je třeba být u dveří dříve než oni.

Vmanévrovali jsme do vlaku a za chvíli se rozjeli. Jízda sama nepřinesla nic závratného. Akorát na dalších stanicích přistupovala další cyklistická havěť. Došlo to tak daleko, že obě plošiny pro kola byly beznadějně přeplněné a další kolomilové zaplňovali ostatní dveře vlaku. Přívodčí se k nám dostala až v Praze Strašnicích.

Ještě bylo napínavé se dostat ve Vršovicích z vlaku, protože kvůli nám musela spousta kol ven a pak zase dovnitř.

No a to je vlastně všechno. Necelý kilometr z nádraží domů byl zážitků prostý a vynášení kol po schodech není nikterak zajímavé...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	58	959	65,8	15,2	29

A je to. Nevím jak ostatní, ale já jsem spokojen. I přes Lenčiny zdravotní potíže jsme jeli docela svižně. Zvířata byla skvělá, počasí v pořádku, jen slunce by sneslo malinko ztlumit. Škoda, že jsme nejeli tak rychle, abychom kluky nezdržovali...

Jo, a ještě jedna věc. Venkovani jsou hroznější! Zase se mě pokusili přežrat!! A povedlo se jim to. Potvory všivý ☺ Dig.

PS.: Doma jsme zjistili, že je picíle přední kolo, takže to je tedy opravdu konečná... Leg.

Celková technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž
Příště

čtyři milovníci zvířat...: Lenka, Dig, Standa a Michal

104 km

MikroExpedice

Trasa výpravy		
Praha	Radenín	Mladá Vožice
Tábor	Krtov	Noskov
Záluží	Choustník	Slapsko
Smyslov	Krtov	Jiřetice
Zárybnická lhota	Radenín	Odlochovice
Chýnov	<u>Záhostice</u>	Jankov
<u>Záhostice</u>	Chýnov	Pičín
Záhostice	Mašovice	Roubíčková lhota
Chýnov	Pohánek	Benešov
Nuzbely	Dolní Hrachovice	Praha

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Standa (Sar), Dig (Dig), Šnek (Šnk), Kachna (Jař), Lenka (Leg), Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Obrazová příloha

ulzstomán/ á' 70,-
x 8 = 560,-

lamabreking 300,-
brity + chleba 100,-

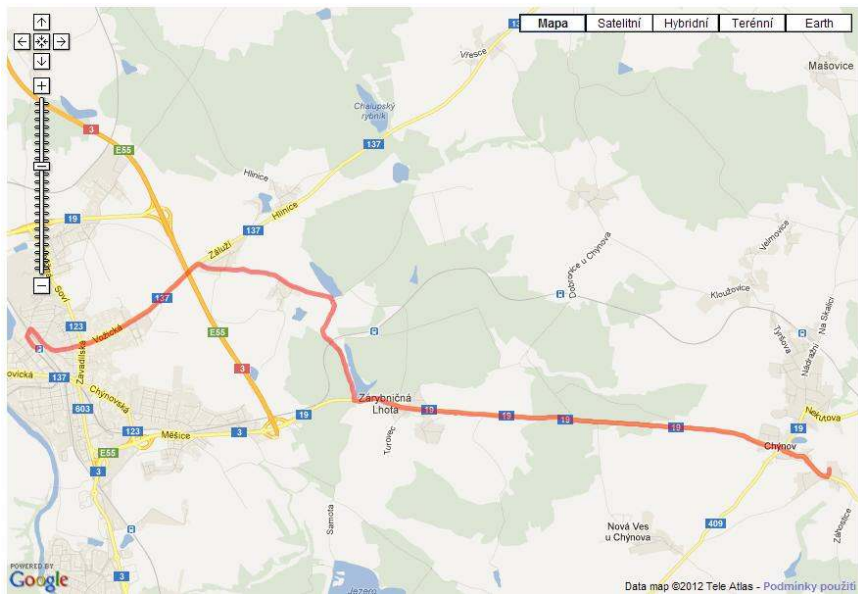

960,-

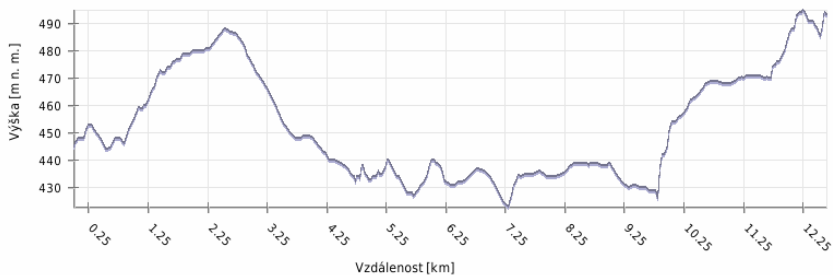
*0246-429 3053		Výdejna Benešov u Prahy 10807		073524344
4723053		17.06.12 17:39		
Sleva pro skupinu Jednoduchá		Osob 2 	Třída 2 	Km 32
Z Benešov u Prahy	Do Praha-Kolovraty	Sazba DPH 14%		
Přes Čerčany				
Odjezd 17.06.12		Platí do 18.06.12 06:00		
Sleva x % Druh		Hotově Kč 76,-		

1154 - České dráhy, a.s.

Pátek 15.6.2012

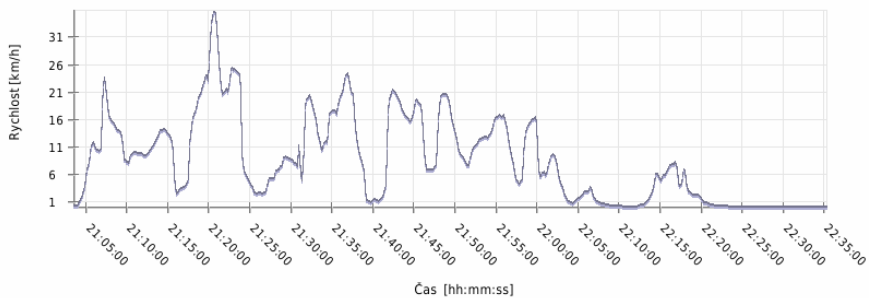

Výškový profil trasy

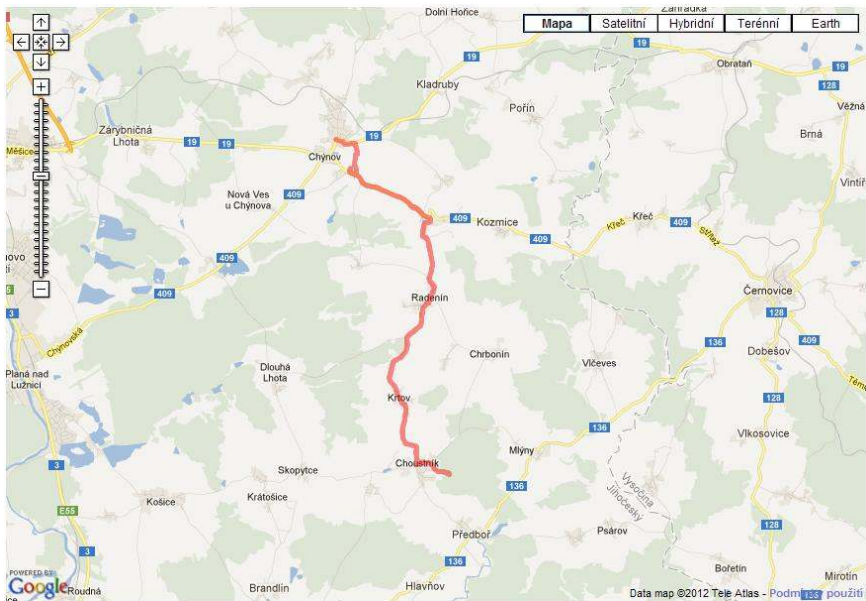
Minimální výška:	423 m n. m.	Celkové klesání:	167 m	Minimální rychlost:	0.1 km/h
Maximální výška:	495 m n. m.	Počáteční výška:	447,6 m n. m.	Maximální rychlost:	35,9 km/h
Průměrná výška:	459,2 m n. m.	Konečná výška:	492 m n. m.	Průměrná rychlost stoupání:	12,4 km/h
Maximální rozdíl:	72 m	Konečná bilance:	44,4 m	Průměrná rychlost klesání:	19,5 km/h
Celkové stoupání:	212 m			Průměrná rychlost:	14,6 km/h

Rychlostní profil trasy

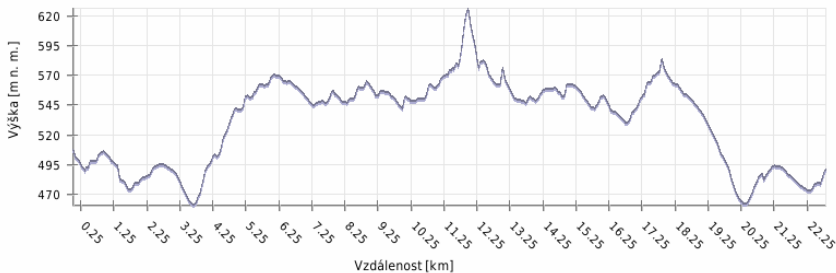

Sobota 16.6.2012

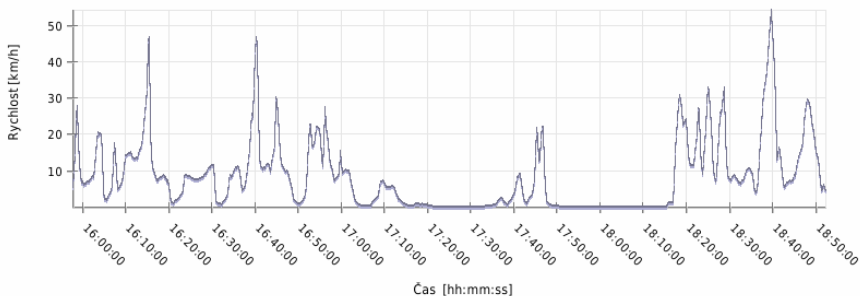

Výškový profil trasy

Minimální výška:	461 m n. m.	Celkové klesání:	501 m	Minimální rychlost:	0 km/h
Maximální výška:	626 m n. m.	Počáteční výška:	495,7 m n. m.	Maximální rychlost:	54,1 km/h
Průměrná výška:	544,3 m n. m.	Koncová výška:	491 m n. m.	Průměrná rychlost stoupání:	10,2 km/h
Maximální rozdíl:	165 m	Konečná bilance:	-4,7 m	Průměrná rychlost klesání:	24,9 km/h
Celkové stoupání:	497 m			Průměrná rychlost:	14,9 km/h

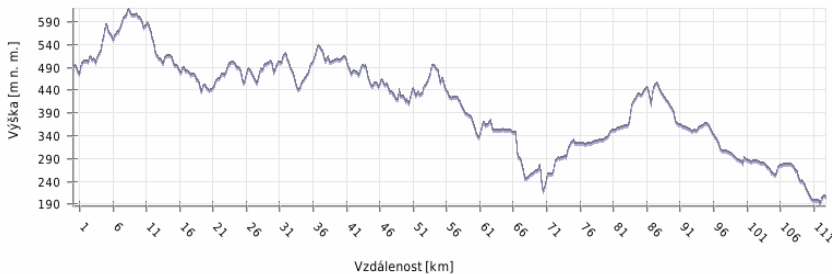
Rychlostní profil trasy

Neděle 17.6.2012

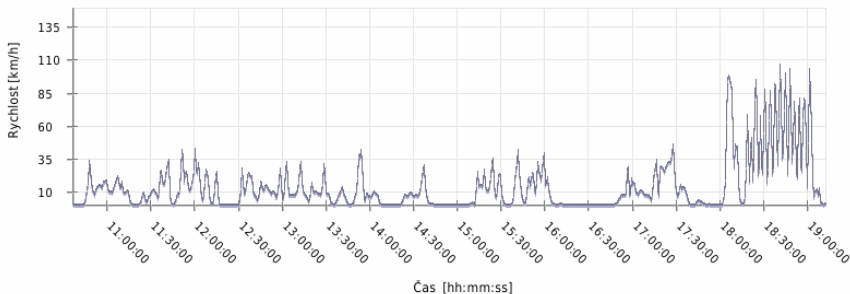

Výškový profil trasy

Minimální výška:	186 m n. m.	Celkové klesání:	1940 m	Minimální rychlost:	0.1 km/h
Maximální výška:	619 m n. m.	Počáteční výška:	479.4 m n. m.	Maximální rychlost:	149.4 km/h
Průměrná výška:	455.4 m n. m.	Koncová výška:	203 m n. m.	Průměrná rychlost stoupání:	18.2 km/h
Maximální rozdíl:	433 m	Konečná bilance:	-276.4 m	Průměrná rychlost klesání:	33.5 km/h
Celkové stoupání:	1664 m			Průměrná rychlost:	23.2 km/h

Rychlostní profil trasy

© Hell's Tour_{club} 2012
Dig & Leg
Neprodejné
e-mail: dig@hellstourclub.eu